Павло Тичина народився в 1891 році. Його становлення як митця відбувалось в найкращі для України часи, коли буйним цвітом квітувала українська національна культура. В 1905 році отримала довгоочікувану волю

Світлини із зібрання Літературно-меморіального музея-квартири Павла Тичини в Києві

українська мова – завдяки зняттю заборони з українського друкованого слова. В цей час творили «старі», «молодші» і «зовсім молоді» представники української національної еліти: Іван Франко, Михайло Старицький, Микола Лисенко, Драгоманови і Косачі (серед яких зорею зійшла Леся Українка), М.Коцюбинський, Володимир Гнатюк, М.Грушевський, Леонтович, Русови тощо. Як поета Тичину благословив Коцюбинський, як художника – М. Жук.

В часи української національної революції Тичина став її співцем, співцем, якого було визнано всесвітньо. Його збірка «Сонячні кларнети» була високо оцінена у всьому світі. Його геніальна збірка «Замість сонетів і октав» 1920 року поставила Тичину - поета, мабуть, вище за Блока, Олеся, Вороного.

Вже тоді Тичину стали не любити за його незбагненну і відкриту поезію. А коли перевернувся світ і на Україну прийшла радянська влада – влада робітників і селян, прачок і куховарок, Тичину перетворили на блазня. Його поезія була незрозумілою, закодованою для пересічного читача. Проте Тичина не

емігрував, не зник, не перетворився на художника чи музиканта (в нього був неабиякий хист) , не кинувся у «всі тяжкі». Мовчки терпів їдкі епіграми, мовчки виконував призначення «придворного поета», мовчки роздарював себе людям – допомагав, і не тільки порадою, а й матеріально і вчителям, і митцям, і бібліотекарям, і школам. І залишався поетом. Якщо прочитати поезії Тичини неупередженими очима, не як хрестоматійні, можна побачити зовсім іншу поезію – іронічну (згадаємо збірку «Чернігів»), філософську. Деякі дослідники Тичини вважають, що поет містифікував свого читача, писав зовсім не те, що ми звикли читати.

Цікавою є історія народження всім відомої поезії «Чуття єдиної родини». Тичина написав її під впливом Шпенглера «Присмерк Європи» і «Рігведи», і йдеться в ній зовсім не про дружбу народів СССР, а оспівується більш глобальні речі – взаєморозуміння людей, націй всього світу. Тичина навіть дав майбутньому читачеві підказку, залишив мітку: в одній із своїх статей зронив, що мовляв, не мав на увазі і навіть не думав ні про якого Шпенглера.

Тичина, здається, не вважав себе талановитим поетом. Він достеменно знав, що він тільки предтеча, а месія – попереду. Він знав, що прийдуть більш талановиті, сильніші за нього поети. Тичина немовби передбачив і Стуса, і Симоненка, і Ліну Костенко. Але те найцінніше, що було в душі поета Тичини – любов, безмежність, кольори і музика, Бог і правда – залишились в його поезії назавжди, для всіх нас, українців.